

De Fransche Overheersching.

waren slechts ten deele betaald, maar de schout-bij-nacht wenschte niet alleen voor zichzelf te zorgen, ofschoon zijn eigen toestand, wegens het verlies zijner vrouw, de tierceering der effecten en de vermindering zijner inkomsten na 's konings vertrek, evenzeer voorziening eischte als die van anderen.

Met het varen onzer oorlogsbodems over de vrije zee was het gedaan, want een Engelsch kruiseskader blokkeerde onze kusten. Het verontrustte onze meeste kustwachten, door den schijn aan te nemen hier of daar een landing te beproeven, zoodat men steeds op zijn hoede diende te zijn. Tot ernstige ondernemingen kwam het wel niet, maar rapporten gewagen er toch van, dat men steeds op alle mogelijke gebeurtenissen behoorde voorbereid te wezen.

Als een vliegende Hollander vertoonde zich einde Maart 1811 een Engelsch eskader, uit 8 schepen bestaande, vóór het eiland Voorne; daarna vóór Calantsoog, en vervolgens, nadat het tot 12 schepen aangegroeid was, vóór den Maasmond. In April vertoonde het smaldeel, toen uit 14 linijschepen, fregatten en kotters bestaande, zich op verschillende punten van de Zeeuwsche kust, waar het een landing in den zin scheen te hebben gehad *). Het volgend jaar kruiste er nog een sterker eskader, zooals men vernam van twee matrozen, die

gedeserteerd waren van het Britsche linijschip „Impregnable” en te Noordwijk waren aangehouden. Zij deelden mede, te behooren tot het Engelsche kruiseskader ter hoogte van Vlissingen, dat bestond uit 24 linijschepen en 6 of 7 fregatten. De equipages dezer bodems waren zeer talrijk, dat van de „Impregnable” bedroeg niet minder dan 700 koppen *).

Ter reede van Texel lag toen onze vloot ter bescherming der Heldersche positie, onder

bevel van den bekenden vice-admiraal De Winter. Hoe de indruk was dien het eskader op Lebrun bij diens bezoek maakte, blijkt uit zijn schrijven aan den keizer; alles scheen hem toe vrijwel in orde te zijn. Het touwwerk was echter niet overal voldoende, de teervoorraad schraal, zoodat de schepen wegens gemis van het noodige onderhoud sleten. De batterijen daarentegen waren in goeden staat en volgens het oordeel van den Admiraal be-

DE VICE-ADMIRAAL C. H. VERHUELL, COMTE DE L'EMPIRE.
1764—1845.

stond er geen reden tot bezorgdheid †). Tot half Februari 1812 voerde de admiraal het commando over de scheepsmacht, hetwelk hij toen wegens ziekte moest overgeven. De minister van marine Decrès, van De Winter's ziekte toestand door den

*) De „Commissaire spécial de Police” Eymard aan Lebrun, 12 September 1812.

Papieren Prins Stedehouder portefeuille No. 48. R. A.

†) Lebrun aan Napoleon. 20 Mei 1811. Archives Nationales A F. 1724.

*) Papieren Prins Stedehouder portefeuille No. 37. R. A.